

Arrest

nr. 294 181 van 14 september 2023
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 7 september 2023 via J-BOX heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2023 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2023 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 2 september 2023 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer (1):

Naam: F.

Voornaam: A. B.

Geboortedatum: (...) 1974

Geboorteplaats: C.

Nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 22.06.2023 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf waarvan 10 maanden met 5 jaar uitstel door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene werd betrapt tijdens een drugstransactie. Hij werd in het bezit gevonden van ongeveer 35g cannabis verpakt in 32 individuele gebruikshoeveelheden en een gebruikshoeveelheid cocaïne. In de woning van A. S., partner van betrokkene, wordt een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en een weegschaal aangetroffen. In de kamer van betrokkene worden precisieweegschalen, een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en gebruikshoeveelheden cannabis en cocaïne aangetroffen. Ook bij telefonie onderzoek werden druggerelateerde berichten aangetroffen. Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheden de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 01.09.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene gaat akkoord met een terugkeer naar Guinee.

Hij verklaarde 22 jaar in België te wonen en hier 15 jaar legaal te hebben gewerkt. Zijn partner M. S. en zijn 4 kinderen wonen hier. Opmerkelijk is dat uit het aanhoudingsmandaat van blijkt dat hij feiten heeft gepleegd met een andere vrouw, namelijk A. S., waar ook naar verwezen wordt als zijn partner. Betrokkene heeft haar echter niet vermeld tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider.

Ook zijn er verder in het administratief dossier geen elementen die erop wijzen dat zij een duurzame relatie onderhouden.

Verder verklaarde hij ook 2 broers te hebben in België. Betrokkene verklaarde geen familie meer te hebben in Guinea. Zijn ouders zijn inmiddels overleden. Er werd hem het hoorrecht voorgelegd maar betrokkene weigerde deze in te vullen. Zowel zijn partner als zijn kinderen kwamen niet op bezoek in de gevangenis. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zijn partner samen met de kinderen F. I. en F. Is. op 15.06.2021 werden afgeschreven naar het buitenland, meer bepaald het Verenigd Koninkrijk. De andere 2 kinderen waar betrokkene over gesproken heeft tijdens het interview, werden niet teruggevonden in de databank. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familielevens met zijn partner, zijn kinderen en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Guinea of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Betrokkene verklaarde zich akkoord met een terugkeer naar Guinea. Hij heeft geen elementen aangehaald die een schending van het artikel 3 EVRM zouden inhouden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd op 19.04.2016 in het bezit gesteld van een F kaart. Op 05.06.2020 werd hij van ambtswege afgevoerd.

Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Op 08.07.2021 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na onderzoek van het dossier werd op 11.03.2022 geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag na een negatieve adrescontrole.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sindsdien op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 22.06.2023 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf waarvan 10 maanden met 5 jaar uitstel door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene werd betrapt tijdens een drugstransactie. Hij werd in het bezit gevonden van ongeveer 35g cannabis verpakt in 32 individuele gebruikshoeveelheden en een gebruikshoeveelheid cocaïne. In de woning van A. S., partner van betrokkene, wordt een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en een weegschaal aangetroffen. In de kamer van betrokkene worden

precisieweegschalen, een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en gebruikshoeveelheden cannabis en cocaïne aangetroffen. Ook bij telefonie onderzoek werden druggerelateerde berichten aangetroffen. Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheden de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 22.06.2023 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf waarvan 10 maanden met 5 jaar uitstel door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene werd betrapt tijdens een drugstransactie. Hij werd in het bezit gevonden van ongeveer 35g cannabis verpakt in 32 individuele gebruikshoeveelheden en een gebruikshoeveelheid cocaïne. In de woning van A. S., partner van betrokkene, wordt een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en een weegschaal aangetroffen. In de kamer van betrokkene worden precisieweegschalen, een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en gebruikshoeveelheden cannabis en cocaïne aangetroffen. Ook bij telefonie onderzoek werden druggerelateerde berichten aangetroffen. Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheden de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd op 19.04.2016 in het bezit gesteld van een F kaart. Op 05.06.2020 werd hij van ambtswege afgevoerd.

Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Op 08.07.2021 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na onderzoek van het dossier werd op 11.03.2022 geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag na een negatieve adrescontrole.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sindsdien op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene heeft geen melding gemaakt van een ziekte die hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar zijn land. Hij heeft geen vrees geuit in het kader van het artikel 3 EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd op 19.04.2016 in het bezit gesteld van een F kaart. Op 05.06.2020 werd hij van ambtswege afgevoerd.

Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Op 08.07.2021 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na onderzoek van het dossier werd op 11.03.2022 geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag na een negatieve adrescontrole.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sindsdien op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatabewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.(...)"

Uit de bewoordingen van de bestreden bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid – de niet-ontvankelijkheid van de vordering in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 31 augustus 2023, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Eerste middel

In een eerste, en enig middel dat hoofdzakelijk gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8, 12 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de formele en de materiële motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 24 en 41, § 2, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het internationaal verdrag voor de rechten van het kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel,

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt met betrekking tot het bevel en met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1°, 3° Vreemdelingenwet.

Wat de afwezigheid van de termijn om het grondgebied te verlaten betreft wordt verwezen naar artikel 74/14 § 3, 1°, 3° Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker niet beschikt over een visum of een geldig paspoort op het ogenblik van zijn arrestatie.

De bestreden beslissing verwijst verder naar de correctionele veroordeling.

Het louter poneren dat de aard en de hoeveelheid van de feiten aantonen dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, is geen afdoende motivering (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091).

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).

Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 10 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit de motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is. Verwijzend naar de correctionele veroordeling, poneert verwerende partij dat verzoeker een neiging vertoont dit gedrag in de toekomst te herhalen.

Doch is dit een merkwaardige vaststelling gelet op het feit dat dit verzoekers eerste en enige inbreuk betreft.

De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom één veroordeling aanleiding kan geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980). Temeer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vader is van vier minderjarige kinderen die allen over de Belgische nationaliteit beschikken, dat verzoeker een duurzame relatie heeft met een Belgische onderdaan,

Al deze gegevens tonen aan dat verzoeker zijn leven tracht te beteren en hier, minstens gedeeltelijk, reeds in geslaagd is. Uit deze gegevens volgt verder niet dat verzoeker vandaag nog een gevaar voor de openbare orde is nu hij zich vooral met zijn partner en kinderen bezighoudt.

Om een bevel te nemen, wordt evenwel vereist een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving". De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Zoals hoger reeds uiteengezet beantwoord het gedrag van verzoeker daar niet aan. Het betreft verzoekers eerste en enige veroordeling.

De bestreden beslissing schendt het evenredigheidsbeginsel door niet specifiek en duidelijk te motiveren waarom ondertussen gedateerde feiten kunnen aantonen dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zou verder te zetten.

Er dient in ieder geval uitdrukkelijk benadrukt te worden dat de eerste en enige inbreuk op de drugswetgeving betreft.

De bestreden beslissing had aldus minstens uitdrukkelijk moeten motiveren waarom veroordelingen van oude feiten aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).

Verder wordt verwezen naar het gezinsleven van verzoeker met zijn partner alsook naar de (minderjarige) kinderen van verzoeker. Verweerder meent dat de kinderen via moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden met verzoeker.

Tot slot stelt verweerder:

“Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Tweede onderdeel,

1. Beoordelingscriteria artikel 8 EVRM, artikel 47/13 vreemdelingenwet

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 (...):

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

...

De Raad wijst er samen met de verzoekende partij op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, onder meer van het hoger belang van het kind, en dit bij “het nemen van” en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering.

Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. ...

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

...

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38)."

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd.

2. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Lauder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidl v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006XII, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

196. As to the context of extradition, in the King case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

3. Concrete toepassing

Eerste subonderdeel,

Er werd geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker

De beslissing over het gezinsleven is eenzijdig en dan nog onvolledig, beoordeeld vanuit de situatie van verzoeker.

De beslissing motiveert:

(...)

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Verweerder beperkt zich tot het opsommen van foutieve informatie zonder een effectieve fair balance toets uit te voeren.

Verweerder zou twee van de kinderen van verzoeker niet gevonden hebben in de database. Verzoeker wenst te benadrukken dat verweerder onzorgvuldig te werk gegaan is.

Verzoeker voegt een kopie van de identiteitskaarten van zijn kinderen alsook een kopie van de geboorteaktes van zijn kinderen.

Verzoeker heeft zich verder geenszins akkoord verklaard met een terugkeer naar Guinea. Verzoeker verblijft al sinds begin 2003 in België en vreest nog steeds voor zijn leven als lid van Malinke wanneer hij teruggestuurd zou worden naar Guinee.

De motivering is dan ook niet ernstig.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoekers recent gezinsleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden. Te meer nu verzoeker sinds begin 2003 in België aanwezig is.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

In feite vermeldt de beslissing als enige motief de correctionele veroordeling.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de elementen décharge die ondertussen in het dossier aanwezig zijn.

Zo houdt de beslissing geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker: er is geen sprake van een actuele dreiging uitgaande van verzoeker; de laatste feiten dateren ondertussen van enige tijd geleden; verzoeker is weldegelijk de vader van vier Belgische kinderen;

Verder haalt verweerder aan dat verzoeker zijn gezinsleven via moderne communicatiemiddelen kan verderzetten vanuit Guinee of dat zijn kinderen hem kunnen bezoeken in Guinee. Verweerder houdt hierbij geen rekening met het gegeven dat de kinderen al jaar en dag de Belgische nationaliteit bezitten en hun gezinsleven al jaar en dag in Europa hebben.

Hoewel de adaptatiecapaciteit van de minderjarige kinderen van verzoeker in tijd en ruimte aanzienlijk is, wil dit uiteraard niet zeggen dat een scheiding van een ouder geen repercussies voor een kind van deze leeftijden met zich brengt.

Verwerende partij neemt wel motieven op over de affectieve relatie, over het risico voor het evenwicht van de betrokken kinderen, maar het zijn platitudes, ononderbouwde hypothesen en stereotyperingen. Het is niet gebaseerd op de feiten in het dossier of op enig echt onderzoek.

Het is duidelijk dat er een concreet onderzoek moet zijn naar het hoger belang van de kinderen van verzoeker en er rekening houdend met dit hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven een inschatting dient te gebeuren van het risico dat de Unieburger minderjarige zich genoopt zou zien het grondgebied te verlaten indien de derdelands ouder niet in België verblijft. Er dient geen sprake te zijn van zekerheid dat het kind het grondgebied zal verlaten.

Het behoeft dan ook geen betoog dat de fysieke nabijheid van ouders voor minderjarige kinderen onvervangbaar is en onbetwistbaar een meerwaarde betekent in de fysieke en psychische ontwikkeling. Het is ook relevant te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt (uit niets blijkt dat dit slechts één ouder zou kunnen zijn, die zorg kan gedeeld zijn) en of er een daadwerkelijke (geen uitzonderlijke of bijzondere) afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Dat één ouder 'echt' in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen sluit niet uit dat er een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het kind en de derdelandsouder bestaat.

Het hoger belang van het kind en het recht op familieleven moet immers mee beoordeeld worden, m.n. de leeftijd van het kind, of er een affectieve relatie is met beide ouders, diens fysieke en emotionele ontwikkeling, en de evenwichtige ontplooiing van dat kind.

Zodra er een affectieve relatie is met beide ouders heeft de weigering van verblijf aan één ouder een impact op de ontwikkeling en ontplooiing van het kind die niet conform diens hoger belang als kind is. Dit spoort allemaal heel mooi met de rechtspraak van het EHRM omtrent de veronderstelde afhankelijkheidsband tussen een ouder en kind.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest Sen gaf het Hof aan welke criteria meespelen:

"Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.)"

De stelling dat de kinderen contact kunnen houden met verzoeker via moderne communicatiemiddelen is verder niet ernstig.

Vaderschap houdt natuurlijk veel meer in dan een regelmatige financiële transactie of een sporadisch bezoek in het land waar verzoeker zich zou bevinden.

De benadering van verwerende partij is niet onderbouwd, niet verfijnd en incorrect. Niets laat toe te stellen dat indien een kind een affectieve band met beide ouders heeft het kind niet uit evenwicht gebracht zou worden door de verwijdering van een van die twee ouders.

In tegendeel, verwijdering van een ouder waarmee er een reële affectieve band bestaat, wat verweerder niet betwist, heeft een schadelijke impact op een kind en verstoort diens evenwichtige ontwikkeling.

Verwerende partij is ernstig in gebreke gebleven hierover een gedegen motivering te ontwikkelen.

De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8§2 EVRM.

Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot het verwijzen naar het arrest van Uw Raad dat al twee maanden oud is, zonder recente elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.

De beslissing dient geschorst te worden bij UDN.

Tweede subonderdeel,

Wat betreft de toepassing van artikel 3, 8 en 12 EVRM, artikel 41 Handvest, artikel 47/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden.

Het begrip van artikel 8 EVRM is overigens ruimer dan het loutere familie- en gezinsleven. Het betreft ook het privéleven (zie UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018 in de zaak RvV 215 090 inzake Okoidigun t. Belgische Staat, gevoegd in bijlage).

Verzoeker heeft ondertussen zijn gevangenisstraf ondergaan.

Verzoeker betreurde het ten zeerste fysiek gescheiden te moeten leven van zijn kinderen en realiseerde zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich heeft gebracht.

Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef.

Het betreft de eerste en enige veroordeling. Verzoeker heeft zich na deze veroordeling niet opnieuw schuldig gemaakt aan dergelijke feiten, noch aan andere strafbare feiten. Dit toont ook aan dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een schuldinzicht. Daarnaast toont dit een gedragswijziging in hoofde van verzoeker aan. Verzoeker vertoont dan ook geen neiging dat hij zijn laakbaar gedrag van in het verleden zal verderzetten.

Verzoeker heeft immers lessen getrokken uit zijn veroordeling. Gezien deze overwegingen kan het persoonlijk en familiaal belang van verzoeker niet ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Anders oordelen brengt een schending met zich van de rechten gewaarborgd in artikel 8 EVRM. (infra) Er is immers geen sprake meer van de vereiste noodzaak om de openbare orde te beschermen nu het actuele gedrag van verzoeker wel degelijk verbeterd is, alleszins niet kan worden beschouwd als een ernstige en werkelijke dreiging voor de openbare orde.

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Zo werd er geen rekening gehouden met het bovenstaande. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en rechtsleer aangaande artikel 8 EVRM. Nergens gaat verweerder over tot de fair balance toets. De beslissing is dus niet op een zorgvuldige wijze voorbereid noch gestoeld op een correcte feitenvinding.

Derde onderdeel

Wat betreft de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten; schending van artikel 74/14 §3, 4° vreemdelingenwet

Artikel 74/14 § 3 creëert geen verplichting om geen termijn te verlenen, maar een mogelijkheid. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing.

De motieven falen ook op zich.

Er is geen enkel risico op onderduiken; verzoeker heeft altijd openlijk gewoond op vermeld adres en tracht zijn verblijf te regulariseren.

Vierde onderdeel

Wat betreft het risico op onderduiken,

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken is.

Nergens is er een reden om aan te nemen dat hij zou onderduiken. Verzoeker heeft er alle belang bij om te zorgen voor zijn aanwezigheid op het adres van zijn partner. Dit in het kader van hun intentie om hun duurzame levensgemeenschap verder te zetten.

Tot slot wijst verzoeker naar de definitie in artikel 1,11° Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op 'objectieve en ernstige elementen' dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken.

De vaststelling dat verzoekers verblijfrecht ingetrokken werd, maakt een stereotiepe motivering uit die in geen geval blijf kan geven van een zorgvuldig onderzoek naar dergelijke ernstige en objectieve elementen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd dan hadden zij verzoeker reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid en hadden zij kunnen en moeten weten dat verzoeker op zijn vaste adres woonde, samen met zijn partner en dat hij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net zijn verblijf tracht te regulariseren."

Wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens

De beslissing hanteert wat dit onderdeel betreft louter dezelfde motieven als voor het onderdeel bevel

3.2.1.1. De verzoeker voert de schending aan van de "formele en de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet".

Artikel 52 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven bij artikel 30 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018). De verzoeker kan bijgevolg de schending van deze bepaling niet dienstig aanvoeren tegen de bestreden akte, die van 31 augustus 2023 dateert.

3.2.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De verzoeker voert in de aanhef van het eerste middel de schending aan van artikel 13 van het EVRM, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van de artikelen 7 en 24 van het Handvest, maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. De verzoeker geeft in zijn verdere uiteenzettingen niet concreet uiteen op welke wijze hij deze bepalingen door de bestreden akte geschonden acht.

In de uiteenzetting van het eerste middel verwijst de verzoeker tevens naar artikel 12 van het EVRM, doch wederom laat hij na om uiteen te zetten op welke wijze hij artikel 12 van het EVRM door de bestreden akte geschonden acht.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.1.3. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn is in het Belgisch recht omgezet door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker voert niet aan dat de omzetting niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat hij niet rechtstreeks de schending van deze bepaling uit de richtlijn kan aanvoeren (cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.805).

3.2.1.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de genomen beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek) is getroffen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, en 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast bevat de bestreden akte hieromtrent ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten nu hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.”* De motivering inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt door de verzoeker op zich niet betwist. De verzoeker toont op dit punt ook niet aan dat de motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de voormelde bepalingen. Verderop in de bestreden akte wordt uitdrukkelijk gemotiveerd over de verklaringen van de verzoeker: zo verklaarde hij al ongeveer 22 jaar in België te wonen, dat hij hier 15 jaar legaal heeft gewerkt, dat zijn partner M. S. en zijn 4 kinderen hier wonen, dat hij hier 2 broers heeft, dat hij geen familie meer heeft in Guinee en dat zijn ouders zijn overleden.

De Raad stelt voorts vast dat in de bestreden akte ook de specifieke motieven worden weergegeven op grond waarvan de verweerder heeft besloten om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Ter zake wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, en 3°, van de Vreemdelingenwet. De verweerder licht verder ook feitelijk toe waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name:

“□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd op 19.04.2016 in het bezit gesteld van een F kaart. Op 05.06.2020 werd hij van ambtswege afgevoerd.

Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Op 08.07.2021 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na onderzoek van het dossier werd op 11.03.2022 geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag na een negatieve adrescontrole.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sindsdien op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 22.06.2023 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf waarvan 10 maanden met 5 jaar uitstel door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene werd betrapt tijdens een drugstransactie. Hij werd in het bezit gevonden van ongeveer 35g cannabis verpakt in 32 individuele gebruikshoeveelheden en een gebruikshoeveelheid cocaïne. In de woning van A. S., partner van betrokkene, wordt een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en een weegschaal aangetroffen. In de kamer van betrokkene worden precisieweegschalen, een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en gebruikshoeveelheden cannabis en cocaïne aangetroffen. Ook bij telefonie onderzoek werden druggerelateerde berichten aangetroffen. Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheden de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker in zijn derde middelonderdeel betoogt, wordt er aldus wel degelijk voorzien in een concrete en uitvoerige motivering in feite. Het blijkt niet dat de verweerder een quasi automatische toepassing heeft gemaakt van de in artikel 74/14, § 3, voorziene mogelijkheid om geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen. De verzoeker maakt niet duidelijk waarom de hieromtrent opgegeven motieven niet afdoende zouden zijn om hem toe te laten zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De in dit kader aangevoerde schending van artikel 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet mist overigens juridische grondslag. Deze bepaling werd bij artikel 59 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018) opgeheven.

De verzoeker voert in het eerste middelonderdeel wel aan dat de motieven omtrent het gevaar voor de openbare orde (cf. artikel 7, eerste lid, 3°, en 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet) niet afdoende zijn. De verzoeker kan echter geen belang doen gelden bij deze kritiek. De beslissing waarbij de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten is immers gestoeld op nog een ander dragend motief dat op zich reeds de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan verantwoorden, met name wordt het bevel om het grondgebied te verlaten tevens afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet ("De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie."). Dit motief volstaat op zichzelf om de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel in rechte en in feite te schragen. Dit geldt *in casu* des te meer nu artikel 7 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verweerder in het in het eerste lid, 1°, bedoelde geval een bevel om het grondgebied te verlaten "moet" afgeven, terwijl met betrekking tot de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, slechts is voorzien dat de verweerder een bevel "kan" afgeven wanneer de betrokken vreemdeling geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Ook de vaststellingen omtrent het risico op onderduiken en de daarop gebaseerde toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, volstaat op zich reeds om te verantwoorden dat aan de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven. Uit artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat het om cumulatieve toepassingsgevallen zou gaan.

De kritiek dat er geen afdoende motivering voorligt inzake het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde - waarbij de verzoeker stelt dat de verweerder er zich niet toe kan beperken te verwijzen naar één enkele veroordeling en tot het louter poneren dat de aard en de hoeveelheid van de feiten aantonen dat het gedrag van de verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde en dat er minstens moet worden gemotiveerd waarom één veroordeling voor oudere feiten aanleiding kan geven tot de conclusie dat de verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde - heeft

enkel betrekking op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, en artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze kritiek kan, om de hierboven aangegeven redenen, dan ook niet tot de nietigverklaring leiden en is daarom niet ernstig.

De bestreden akte bevat voorts ook de feitelijke en juridische motieven op grond waarvan werd besloten om de verzoeker naar de grens te doen terugleiden. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, hanteert de gemachtigde niet louter dezelfde motieven als de motieven voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zo wordt duidelijk gesteld dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Bovendien kan uit het loutere gegeven, dat bepaalde feitelijke motieven worden hernomen in de beslissing tot terugleiding naar de grens, nog niet blijken dat deze beslissing op zich niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De verzoeker licht alleszins niet toe in welk opzicht de opgegeven motieven inzake de beslissing tot terugleiding naar de grens niet afdoende zouden zijn.

Uit de bestreden akte blijkt derhalve dat deze een uitvoerige motivering in rechte en in feite bevat, die specifiek van toepassing is op de situatie en de verklaringen van de verzoeker. Van een gestereotypeerde beslissing is dan ook geen sprake.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Ook een korte motivering kan een afdoende motivering vormen, te meer waar de verweerder in principe met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen wanneer de betrokken vreemdeling niet over de vereiste documenten beschikt.

Aldus kunnen de motieven die de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens onderbouwen, op eenvoudige wijze in de bestreden akte worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit het betoog ter ondersteuning van het eerste middel blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt, zodat bijgevolg wel degelijk is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.1.5. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden akte opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van deze algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt in de eerste plaats onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van dezelfde wet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt een individueel onderzoek op waarbij wordt nagegaan of de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten de concrete gezins- en/of familiale situatie en de gezondheidstoestand van de betrokkene niet dermate in het gedrang brengt dat de grondrechten van de betrokkene zijn aangetast. Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, stelt het bestuur niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden niet worden gelezen dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te worden gehouden met het privéleven van de betrokken vreemdeling.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt echter in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Het komt diegene die zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM toe om dit aan te tonen.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

De verzoeker brengt naar voor dat hij een gezinsleven heeft met zijn partner, M.S. en hun vier gezamenlijke kinderen. Als bijlage bij het verzoekschrift brengt de verzoeker een kopie bij van de identiteitskaarten van M.S., Q.M.F., I. F. en Is. F. alsook een kopie van de geboorteaktes van Is. F. en I. F., een uittreksel uit het geboorteregister van Q.M.F. en een uittreksel van de overlijdensakte van een dood geboren mannelijk kind, A.. Uit deze gegevens blijkt dat de verzoeker en mevrouw M.S. drie gezamenlijke kinderen hebben: de minderjarige kinderen Q.M.F. (geboren op 19 januari 2017 te Leicester, Verenigd Koninkrijk) en I.F. (geboren op 2 juli 2007 te Antwerpen) en het meerderjarige kind Is. F. (geboren op 24 april 2004 te Antwerpen).

Ter terechtzitting legt de advocaat van de verweerder 3 documenten "*gegevenshistoriek RN*" neer waaruit blijkt dat S.M., I.F. en Is. F. op 15 juli 2021 werden afgeschreven naar het buitenland en dat zij minstens reeds sinds 8 juli resp. 13 oktober 2021 verblijven op een welbepaald adres te Leicester in het Verenigd Koninkrijk.

De raadvrouw van de verzoeker geeft aan dat zij deze gegevens niet in het administratief dossier heeft kunnen terugvinden en dat zij dus voorafgaand aan de terechtzitting de verzoeker hiermee niet heeft kunnen confronteren. De Raad merkt echter op dat de verweerder overeenkomstig artikel 34 van het PR RvV na de kennisgeving van de vordering tot schorsing acht dagen de tijd heeft om het administratief dossier te bezorgen. Hieraan is *in casu* voldaan. De ter terechtzitting neergelegde stukken kunnen derhalve aan het administratief dossier worden toegevoegd. Bovendien moet worden opgemerkt dat in de bestreden akte reeds op uitdrukkelijke wijze wordt vastgesteld dat verzoekers partner samen met de kinderen I. F. en Is. F. op 15 juli 2021 werden afgeschreven naar het buitenland, meer bepaald naar het Verenigd Koninkrijk. De verzoeker heeft kennis genomen van deze motieven, zodat niet kan worden ingezien waarom hij hiermee niet reeds voorafgaand aan de terechtzitting kon worden geconfronteerd door zijn raadvrouw. Gelet op de voormelde motieven, werd de verzoeker bovendien op afdoende wijze in staat gesteld om deze vaststelling met concrete elementen te weerleggen, hetgeen hij echter niet heeft gedaan.

In de bestreden akte wordt tevens gesteld dat de twee overige kinderen (naast Is.F. en I.F.) waar de verzoeker over heeft gesproken tijdens zijn interview, niet werden teruggevonden in de databank. De stukken die de verzoeker bij het verzoekschrift voegt kunnen reeds verklaren hoe dit komt. Het kind A. werd immers dood geboren en het kind Q.M.F. werd geboren te Leicester, Verenigd Koninkrijk en uit niets blijkt dat dit kind ooit in België is ingeschreven in de registers. De verzoeker toont alleszins het tegendeel niet aan.

Daarnaast blijkt uit het aanhoudingsmandaat van 20 januari 2023, waarvan een kopie in het administratief dossier is terug te vinden, inderdaad dat een andere vrouw, S.A., als zijn partner wordt aangeduid. Uit dit aanhoudingsmandaat blijkt tevens dat er een huiszoeking plaats vond in de woning van S.A. en nergens is sprake van het feit dat de verzoeker bij mevrouw M.S. en zijn drie kinderen zou wonen. In tegendeel wordt vastgesteld dat de verzoeker geen gekende woon- of verblijfplaats heeft. Uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in de gevangenis enkel bezoek ontving van een zekere "*R.E. (vriendin)*".

Uit de voorliggende stukken kan bijgevolg op geen enkele wijze worden afgeleid dat verzoekers beweerde partner, S.M., en hun drie kinderen, in de jaren voorafgaand aan het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel, in België verbleven. De verzoeker toont een recent verblijf van zijn partner en drie kinderen in België ook niet concreet aan. Hij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat zijn partner en kinderen hier wonen en brengt enkel kopies van hun identiteitskaarten en aktes van de burgerlijke stand aan. Deze stukken tonen echter geen recent verblijf in België aan, te meer daar hieruit blijkt dat

verzoekers jongste kind in Leicester (V.K.) is geboren en dat de identiteitskaart van S.M. werd afgegeven in 2017, deze van I.S. F. in 2016 (en vervallen in 2022), deze van I.F. in 2019 en de identiteitskaart van Q.M.F. geen datum van afgifte vermeldt. Uit niets blijkt dat de houders van deze identiteitskaarten recent nog in België verbleven of er nog steeds zouden verblijven. De verzoeker brengt ook geen enkel concreet gegeven bij waaruit zou kunnen blijken dat hij met mevrouw S.M. en zijn kinderen de voorbije jaren nog enig contact, laat staan nauwe contacten, heeft onderhouden. Dergelijke contacten blijken evenmin uit het administratief dossier.

De Raad stelt derhalve vast dat de verzoeker niet verder komt dan de loutere bewering dat zijn partner, M.S., en hun kinderen, in België wonen en dat hij een gezinsleven met hen onderhoudt. Dergelijke loutere beweringen volstaan, mede gelet op hetgeen voorafgaat, niet om aan te tonen dat de verzoeker op het moment van de bestreden beslissing een gezinsleven in België had.

Voorts dient te worden opgemerkt dat noch de bestreden verwijderingsmaatregel noch het tevens aan de verzoeker opgelegde inreisverbod met Europese dimensie (zie administratief dossier, bijlage 13sexies d.d. 1 september 2023) de verzoeker verhindert om, na de terugkeer naar zijn land van herkomst, zijn beweerd partner en zijn kinderen teervoegen in het Verenigd Koninkrijk, dat geen Schengenlidstaat en geen lidstaat van de Europese Unie is.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient te worden besloten dat de verzoeker niet aantoont dat de thans bestreden verwijderingsmaatregel een belemmering vormt voor enig daadwerkelijk in België (of de staten die het Schengenacquis toepassen) beleefd gezinsleven dat door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd, noch toont hij aan dat deze maatregel het hoger belang van zijn twee minderjarige kinderen in het gedrang brengt.

In de mate dat de verzoeker erop alludeert dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat het ook het respect voor het privéleven omhelst, merkt de Raad op dat hij nalaat om de banden die hij tijdens zijn verblijf in België heeft opgebouwd te specificeren, laat staan dat hij concreet aannemelijk maakt dat deze banden dermate hecht zijn dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De verzoeker toont derhalve niet aan dat hij een privéleven in België heeft waaromtrent de verweerder een concrete belangenafweging diende door te voeren bij het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel. Op dit punt wordt dus geen relevant gegeven in het licht van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt dat door de verweerder in aanmerking diende te worden genomen.

Bovendien dient te worden herhaald dat de verzoeker niet betwist dat hij geen rechtmatig verblijf (meer) heeft in België. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 5 juni 2020 van ambtswege werd afgevoerd, zodat hij conform artikel 39, §7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) vermoed wordt het grondgebied te hebben verlaten en hij vervolgens zijn recht op terugkeer heeft verloren na een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. De verzoeker weerlegt dit vermoeden van artikel 39, §7, van het Vreemdelingenbesluit niet en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zijn toenmalige raadslieden zelf aan de diensten van de verweerder hebben laten weten dat de verzoeker in 2020 *“voor een korte periode weg (was) omwille van echtelijke problemen en zijn verblijfstitel niet tijdig (kon) verlengen”* (zie administratief dossier, mailbericht van 15 juni 2022). De verzoeker betwist thans ook niet dat hij niet over een geldige verblijfstitel beschikt en dat zijn verzoek om terug in zijn administratieve toestand te worden geplaatst op 11 maart 2022 werd geweigerd.

Aangezien blijkt en niet betwist wordt dat de verzoeker reeds geruime tijd geen verblijfsrecht heeft in België, gaat het in deze zaak om een zogenaamde situatie van eerste toelating. In het kader van een situatie van eerste toelating moet volgens het EHRM niet worden getoetst aan artikel 8, tweede lid, van het EVRM, maar moet worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat

aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84).

In de bestreden akte wordt als volgt gemotiveerd:

“Artikel 74/13

Betrokkene werd op 01.09.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene gaat akkoord met een terugkeer naar Guinea. Hij verklaarde 22 jaar in België te wonen en hier 15 jaar legaal te hebben gewerkt. Zijn partner M. S. en zijn 4 kinderen wonen hier. Opmerkelijk is dat uit het aanhoudingsmandaat van blijkt dat hij feiten heeft gepleegd met een andere vrouw, namelijk A. S., waar ook naar verwezen wordt als zijn partner. Betrokkene heeft haar echter niet vermeld tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider.

Ook zijn er verder in het administratief dossier geen elementen die erop wijzen dat zij een duurzame relatie onderhouden.

Verder verklaarde hij ook 2 broers te hebben in België. Betrokkene verklaarde geen familie meer te hebben in Guinea. Zijn ouders zijn inmiddels overleden. Er werd hem het hoorrecht voorgelegd maar betrokkene weigerde deze in te vullen. Zowel zijn partner als zijn kinderen kwamen niet op bezoek in de gevangenis. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zijn partner samen met de kinderen F. I. en F. Is. op 15.06.2021 werden afgeschreven naar het buitenland, meer bepaald het Verenigd Koninkrijk. De andere 2 kinderen waar betrokkene over gesproken heeft tijdens het interview, werden niet teruggevonden in de databank. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn partner, zijn kinderen en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Guinea of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.”

De verzoeker stelt dat een reële fair-balance toets ontbreekt nu er enkel wordt verwezen naar de correctionele veroordeling en nu er geen rekening wordt gehouden met de elementen à décharge die intussen in het dossier aanwezig zijn. Hij betoogt dat er geen sprake is van een actuele dreiging die van hem uitgaat en brengt hieromtrent aan dat hij vader is van “vier” kinderen en dat de laatste feiten dateren van enige tijd geleden. De verzoeker stelt tevens dat de verweerder er geen rekening mee houdt dat zijn Belgische kinderen “reeds jaar en dag” hun gezinsleven in België hebben. Deze laatste bewering kan alvast, gelet op hetgeen voorafgaat, niet worden aangenomen.

De verzoeker betwist op zich bovendien niet dat hij de in de bestreden beslissing vermelde feiten pleegde, maar gaat niet akkoord met de beoordeling die op basis van deze feiten werd gemaakt. In het bijzonder betwist hij dat hij actueel nog een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij is van mening dat dit onvoldoende is aangetoond en brengt naar voor dat hij zijn lessen heeft getrokken, dat hij zijn straf heeft ondergaan en dat hij sinds zijn veroordeling geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd.

De verzoeker kan allereerst niet overtuigen dat de verweerder enkel en alleen naar de ene veroordeling verwijst. De verweerder gaat hogerop in de bestreden akte immers wel degelijk concreet in op de gepleegde feiten, de omstandigheden waarin deze zijn gepleegd en de persoonlijke gedragingen van verzoeker die hebben geleid tot deze veroordelingen:

“Op 22.06.2023 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf waarvan 10 maanden met 5 jaar uitstel door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene werd betrapt tijdens een drugstransactie. Hij werd in het bezit gevonden van ongeveer 35g cannabis verpakt in 32 individuele gebruikshoeveelheden en een gebruikshoeveelheid cocaïne. In de woning van A. S., partner van betrokkene, wordt een grote

hoeveelheid verpakkingsmateriaal en een weegschaal aangetroffen. In de kamer van betrokkene worden precisieweegschalen, een grote hoeveelheid verpakkingsmateriaal en gebruikshoeveelheden cannabis en cocaïne aangetroffen. Ook bij telefonie onderzoek werden druggerelateerde berichten aangetroffen. Feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Waar de verzoeker poneert dat er geen actuele bedreiging voor de openbare orde wordt aangetoond en dat de feiten van enige tijd geleden dateren, dient te worden opgemerkt dat uit het aanhoudingsmandaat waarnaar de verweerder verwijst blijkt dat de laatste vastgestelde feiten werden gepleegd op 19 januari 2023. In datzelfde aanhoudingsbevel wordt uitdrukkelijk gesteld dat de thans niet betwiste feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin en dat de vastgestelde drughandel op de openbare weg maatschappelijke overlast veroorzaakt en aan de basis van randcriminaliteit ligt. Tevens stelt de onderzoeksrechter vast dat het recidivegevaar blijkt uit het lucratief karakter van de feiten, de voorgaande veroordelingen in hoofde van de verzoeker alsook zijn beperkte inkomsten en zijn eigen druggebruik. In deze omstandigheden toont de verzoeker met zijn loutere beweringen dat hij zijn lessen heeft getrokken en een ernstig schuldbesef heeft, niet aan dat de verweerder op onredelijke of onjuiste wijze heeft vastgesteld dat de verzoeker door zijn gedragingen een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Ook het loutere gegeven dat de verzoeker zijn straf heeft uitgezeten en geen feiten meer pleegde sinds zijn aanhouding en veroordeling, kunnen niet anders doen oordelen.

Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds zijn aanhouding tot zijn overbrenging naar het gesloten centrum in de gevangenis te Antwerpen heeft verbleven en dat zijn strafeinde pas op 16 november 2023 is voorzien. Voor zover de verzoeker dus stelt dat rekening had moeten worden gehouden met het gegeven dat hij zijn straffen volledig heeft uitgezeten, moet worden vastgesteld dat dit standpunt actueel voorbarig is. Dit betoog kan alleen al om deze reden niet worden bijgetreden.

Nu de verzoeker sinds 19 januari 2023 in de gevangenis verbleef, is het voorts niet onlogisch dat hij in deze periode geen nieuwe feiten pleegde. De verzoeker toont hiermee echter niet afdoende aan dat hij zijn leven daadwerkelijk heeft gebeterd of dat er geen elementen zouden voorliggen die de actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde kunnen aantonen.

Voor zover verzoeker voorhoudt dat hij de ernst van de door hem gepleegde feiten inziet en dat hij een enorm schuldbesef heeft, dient te worden vastgesteld dat dit loutere beweringen zijn die door geen enkel (objectief) gegeven of stuk worden ondersteund. In zoverre verzoeker in dit verband thans opmerkt dat hij zich heeft gerealiseerd dat zijn handelen uit het verleden pijnlijke consequenties met zich mee heeft gebracht, blijkt hij ook louter stil te staan bij de gevolgen die dit had voor zichzelf en zijn familie, zonder dat hij in zijn middelen ook stilstaat bij de gevolgen die zijn handelen hadden voor zijn slachtoffers. Hiermee overtuigt de verzoeker geenszins dat er sprake is van een oprecht en werkelijk schuldbesef en -inzicht.

Met zijn uiteenzetting toont de verzoeker niet aan dat de verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat hij een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De verzoeker toont evenmin aan dat er in dit opzicht geen redelijke belangenafweging werd gedaan tussen zijn belangen en die van zijn gezin en kinderen en de gerechtvaardigde belangen van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde en het doen naleven van de wettelijke verblijfsregels. De verzoeker stelt zelf dat het relevant is te bepalen welke ouder de daadwerkelijk zorg draagt voor het kind en of er een afdoende affectieve relatie is met beide ouders. Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter niet dat de verzoeker in de laatste jaren nog enig (nauw) contact heeft gehad met zijn kinderen en/of zijn beweerde partner, terwijl er voldoende indicaties voorhanden zijn dat deze personen reeds geruime tijd in het Verenigd Koninkrijk verblijven. Bovendien staat de bestreden verwijderingsmaatregel er, zoals hoger reeds werd toegelicht, niet aan in de weg dat de verzoeker zijn kinderen en/of partner in het Verenigd Koninkrijk vervoegt.

In casu kan dan ook niet worden besloten dat er op verweerder op grond van enig daadwerkelijk beleefd gezins- en of privéleven of omwille van het hoger belang verzoekers minderjarige kinderen enige uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden verwijderingsmaatregel wordt genomen.

De verzoeker brengt voorts geen specifiek element betreffende zijn gezondheidstoestand aan waarmee de verweerder bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 wordt derhalve niet aangetoond.

3.2.1.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, beperkt de verzoeker zich tot de loutere bewering dat hij zich geenszins akkoord heeft verklaard met een terugkeer naar Guinee en dat hij nog steeds vreest voor zijn leven als lid van Malinke wanneer hij teruggestuurd zou worden naar Guinee.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden aangetoond met een begin van bewijs. De verzoeker moet op concreet onderbouwde wijze doen blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming, verleend via artikel 3 van het EVRM, zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De bijzonder vage beweringen van de verzoeker, die blijkens de stukken van het administratief dossier op 1 september 2023 wel degelijk heeft verklaard dat hij akkoord is met een terugkeer naar Guinee, volstaan niet om aan te tonen dat de verzoeker bij terugkeer naar Guinee een behandeling dreigt te ondergaan die strijdig is met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming.

Een schending van de artikelen 3 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

3.2.1.8. Wat artikel 41 van het Handvest betreft, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoeker kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het kan niet worden betwist dat bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel uitvoering werd gegeven aan het Unierecht en dat deze maatregel moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoeker vlak voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel, werd gehoord in de gevangenis te Antwerpen. De verzoeker werd hierbij geïnformeerd over zijn administratieve situatie, namelijk zijn onwettig verblijf in België en zijn verplichting om terug te keren naar Guinee. De verzoeker heeft tijdens dit interview een aantal verklaringen afgelegd. Aangezien over deze verklaringen in de bestreden akte uitdrukkelijk werd gemotiveerd, blijkt dat het onderhoud met de verzoeker wel degelijk plaats vond voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat de verzoeker toen niet in staat was om mee te delen wat hij wou meedelen.

De verzoeker voert aan dat de verweerder, indien hij uitgebreid gehoord zou zijn geweest in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid, had kunnen en moeten weten dat hij op zijn vaste adres woonde, samen met zijn partner en dat hij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net zijn verblijf tracht te regulariseren. Deze loze beweringen kunnen, gelet op hetgeen voorafgaat, echter niet worden aangenomen. De verzoeker toont derhalve niet aan dat hij, bij een gebeurlijke tekortkoming inzake het hoorrecht, aan de verweerder nuttige gegevens had kunnen verstrekken waardoor de besluitvorming een andere afloop zou kunnen hebben. De aangevoerde schending van het hoorrecht kan derhalve hoe dan ook de genomen beslissing niet vitiëren.

Een schending van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, kan derhalve niet worden aangenomen.

3.2.1.9. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat enige hogere rechtsnorm de verweerder zou verhinderen om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Voorts betwist de verzoeker de vaststelling in de bestreden akte dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort noch van een geldige verblijfstitel. Deze vaststelling volstaat op zich reeds om met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

3.2.1.10. In een derde en vierde middelonderdeel brengt de verzoeker naar voor dat er geen risico op onderduiken is omdat hij altijd heeft gewoond op het vermelde adres en tracht zijn verblijf te regulariseren en omdat hij er alle belang bij heeft om te zorgen voor zijn aanwezigheid op het adres van zijn partner, dit in het kader van hun intentie om hun duurzame levensgemeenschap verder te zetten. Deze beweringen kunnen, gelet op hetgeen voorafgaat, niet worden aangenomen. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij op het moment van de bestreden verwijderingsmaatregel een gezin vormde met zijn beweerde partner en/of met zijn kinderen en nog minder blijkt of toont de verzoeker aan dat zij op hetzelfde adres in België zouden verblijven.

De verzoeker maakt melding van de schending van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, doch deze bepaling is opgeheven. Uit de motieven van de bestreden akte komt echter duidelijk naar voor dat de verweerder toepassing maakt van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekers kritiek vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er kan worden afgeweken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien *“er een risico op onderduiken bestaat”*.

Artikel 74/14, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om de verzoeker geen vrijwillige uitvoeringstermijn te verlenen (onder meer) wegens het risico op onderduiken.

Artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *“11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”* Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn dat het *“risico op onderduiken”* definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderingsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18*). Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken *“actueel en reëel”* moet zijn en dat het *“na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria (wordt) vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”*

Artikel 1, § 2, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

[...]

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

- a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;*
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;*
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;*
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);*

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;”

De verweerder heeft dienaangaande in de bestreden akte het volgende gesteld:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd op 19.04.2016 in het bezit gesteld van een F kaart. Op 05.06.2020 werd hij van ambtswege afgevoerd.

Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Op 08.07.2021 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na onderzoek van het dossier werd op 11.03.2022 geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag na een negatieve adrescontrole.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sindsdien op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.”

De verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat het om stereotiepe motieven zou gaan. Hij toont evenmin concreet aan dat de verweerder niet op goede, objectieve en voldoende ernstige gronden, heeft besloten dat er een risico op onderduiken is derwijze dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Een schending van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet of een schending van de zorgvuldigheidsplicht (in de mate dat de verzoeker bij zijn derde en vierde middelonderdeel tevens zou doelen op een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur), is niet aangetoond.

3.2.1.11. De kritiek dat de verweerder zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel schendt door slechts over te gaan tot het verwijzen naar het arrest van de Raad dat al twee maanden oud is zonder de recente elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen, is eveneens ongegrond. Het volstaat om hiertoe te verwijzen naar de uitvoerige motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen en waarin niet wordt verwezen naar enig arrest van de Raad van twee maanden terug.

3.2.1.12. Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond en dus niet ernstig.

3.2.2. Tweede middel

De verzoeker voert, specifiek wat de beslissing tot terugleiding naar de grens betreft, nog het volgende middel aan:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 7, tweede lid, artikel 49 §3, artikel 74/13, artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 3 en 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

Verzoeker verwijst naar wat in dit verband gesteld is met betrekking tot het bevel in het eerste middel.

Het motief is niet afdoende.

Ook wat het onderdeel ‘terugleiding’ betreft werd het hoorrecht niet gerespecteerd.

Tweede onderdeel,

Die tweede alinea van artikel 7 luidt: “Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater kan de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden”.

Titel IIIquater betreft de artikelen 74/10 tot en met 74/19 vreemdelingenwet.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoeker verwijst naar en herhaalt hij wat met betrekking tot artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 3 en 8 EVRM gesteld is in het eerste middel, tweede onderdeel.

Artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Wat het eerste middelonderdeel betreft verwijst de Raad naar de overwegingen van punt 3.2.1., waarin werd geoordeeld dat het niet blijkt en niet wordt aangetoond dat de verzoeker ten aanzien van de op til staande verwijderingsmaatregel niet behoorlijk in staat werd gesteld om zijn standpunt te laten kennen en

om in dit kader nuttig voor zijn belangen op te komen en dat de verzoeker geen nuttige elementen heeft aangebracht die aan de genomen beslissing een andere uitkomst hadden kunnen geven.

Een schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel of van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, wordt ook ten aanzien van de beslissing tot terugleiding niet aangetoond.

Het is de Raad voorts geheel onduidelijk wat precies wordt bedoeld met *“Verzoeker verwijst naar wat in dit verband gesteld is met betrekking tot het bevel in het eerste middel. Het motief is niet afdoende.”* Het komt de Raad niet toe om in de plaats van de verzoeker diens middel te adstrueren. De verzoeker toont hiermee alleszins niet concreet aan dat de beslissing tot terugleiding naar de grens niet afdoende is gemotiveerd om hem in staat te stellen om er met kennis van zaken een rechtsmiddel tegen aan te wenden.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel, verwijst de verzoeker naar hetgeen met betrekking tot artikel 74/13 en de artikelen 3 en 8 van het EVRM werd uiteengezet in het eerste middel. Deze grieven werden reeds beoordeeld ten aanzien van de gehele verwijderingsmaatregel, dit is de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens. Het volstaat dan ook om dienaangaande te verwijzen naar de overwegingen onder punt 3.2.1.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Artikel 7, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen: [...]

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

De verzoeker stelt dat er geen enkele overweging is opgenomen inzake het voorbehoud van de bepalingen onder Titel IIIquater van de Vreemdelingenwet. Deze kritiek betreft de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan echter geen formele motiveringsplicht worden gelezen die ertoe noopt om uitdrukkelijke motieven op te nemen omtrent elk van de bepalingen van Titel IIIquater van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke motiveringsplicht volgt evenmin uit de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Deze formele motiveringsplicht betreft immers slechts een positieve motivering. Er moet enkel worden weergegeven waarom de verweerder van oordeel is dat de verzoeker moet worden teruggeleid naar de grens en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom deze of gene bepalingen van Titel IIIquater hieraan geen kunnen afbreuk doen.

De verzoeker voert overigens niet aan dat de beslissing tot terugleiding naar de grens in strijd zou zijn met deze of gene bepaling van de artikelen 74/10 tot en met 74/19 van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoeker alleszins geen belang heeft bij zijn vage kritiek dat het voorbehoud van de toepassing van de bepalingen van Titel IIIquater niet is onderzocht.

De aangevoerde schending van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar de verzoeker stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet is opgenomen in het onderdeel *“terugleiding naar de grens”*, merkt de Raad op dat de verweerder hieromtrent in de bestreden akte een uitvoerige motivering heeft opgenomen. Hierna concludeert de verweerder dat er bij *“zijn verwijderingsbeslissing rekening [werd] gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”* Het grootste deel van de motieven omtrent de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen is inderdaad formeel terug te vinden onder de subtitel *“Bevel om het grondgebied te verlaten”*, doch onder de subtitel *“Terugleiding naar de grens”* werd bijkomend nog een meer uitgebreide motivering voorzien omtrent verzoekers gezondheidstoestand, met name dat hij geen melding heeft gemaakt van een ziekte die hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar zijn land van herkomst. Waar de motieven ook zijn terug

te vinden, het is alleszins voldoende duidelijk dat de motieven omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zowel betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten als op de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens. Dat er onder de subtitel "*terugleiding naar de grens*" niet nogmaals wordt gesteld dat er bij de verwijderingsmaatregel rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, doet tot slot geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoeker onmiskenbaar op de hoogte is van het geheel van de in de bestreden akte opgenomen motieven, zodat niet valt in te zien welk concreet belang de verzoeker heeft bij zijn vage kritiek dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet is opgenomen in het onderdeel "*terugleiding naar de grens*".

De verzoeker toont derhalve geen schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker bij de uitwerking van zijn tweede middel heeft verzuimd om concreet toe te lichten hoe artikel 49, § 3, van de Vreemdelingenwet, artikel 41 van het Handvest en de materiële motiveringsplicht door de beslissing tot terugleiding naar de grens zou zijn miskend. Wat dit betreft is het tweede middel niet ontvankelijk.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het tweede middel niet ernstig is.

3.2.3. De verzoeker heeft derhalve geen ernstig middel aangevoerd. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend drieëntwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DE GROOTE